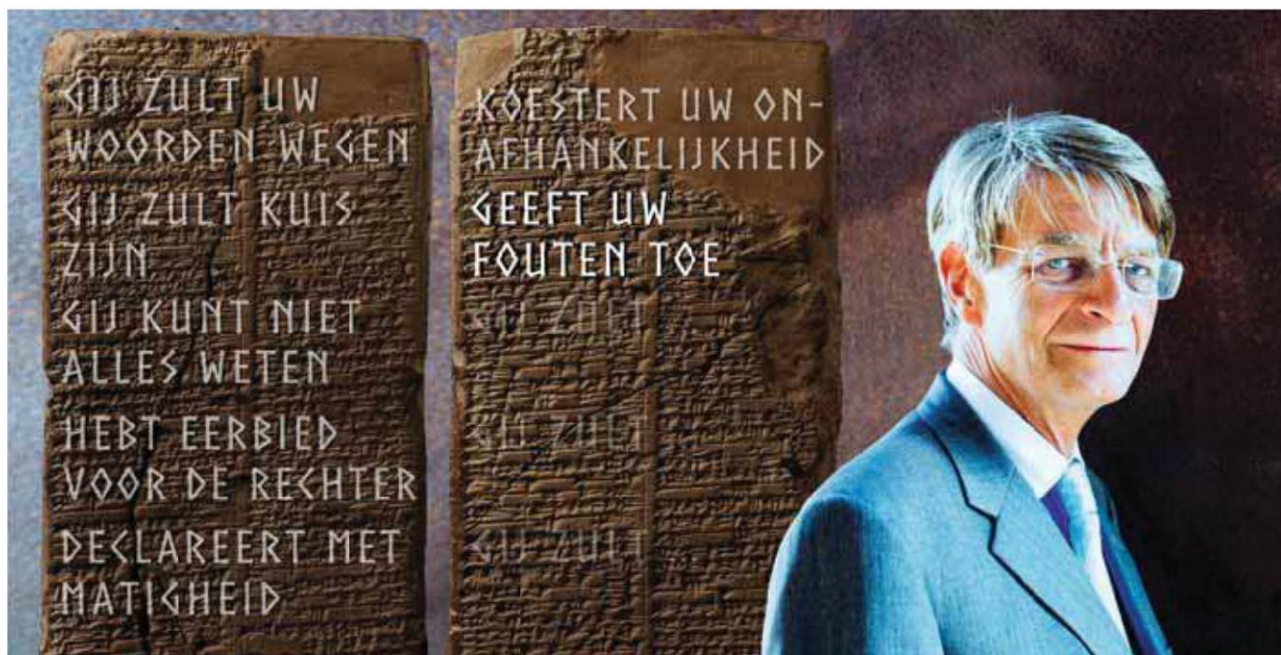

DE TIEN GEBODEN VAN GERM

Mr. X was niet komen opdagen bij een comparitie en zijn cliënt had daar een klacht over ingediend. De zaak waarover ik het heb speelde in 1985 of daaromtrent, toen de tuchtrechtspraak wat milder was dan tegenwoordig als het om beroepsfouten gaat. Een keertje een appèltermijn laten verlopen, dat kon ons allemaal wel eens gebeuren, toch? Sterker nog, het overkomt iedereen een keer en dat is dan een goede les, waar niet ook nog eens een tuchtrechtelijke boete aan verbonden hoefde te worden.

Mr. X pakte het echter volkomen verkeerd aan. De Raad van Toezicht, de toenmalige tuchtrechter, behandelde de zaak. Mr. X, voor mij als jongste lid van de Raad een eerbiedwaardige oudere man, had een kantoorgenoot meegenomen die het woord deed. In plaats van de nodige nederigheid te tonen, was deze zo stom om ons voor te houden dat het hier om een volstrekt kansloze flutzaak was gegaan. Waar hadden we het nu helemaal over? De Raad kostte het weinig tijd om vast te stellen dat weliswaar iedereen een beroepsfout kon maken, die niet meteen tuchtrechtelijke consequenties zou hoeven hebben, maar dat in dit geval mr. X als belangenbehartiger evident had gefaald. Uiteindelijk zal het wel op een waarschuwing zijn uitgelopen, want zó waren we ook wel weer.

In die tijd vergat ik zelf eens als procureur in een zaak hoger beroep in te stellen. Ik betaalde een schadevergoeding van enige duizenden guldens en werd een maand later door de advocaat wiens cliënt ik had laten zakken, in een andere zaak gevraagd om procureursdiensten. “Zeker!” zei hij toen ik hem opbelde om te vragen of dat geen misverstand was, “ik denk dat je voorlopig niet nóg een keer zo’n fout maakt.”

Nog een voorbeeld: vele jaren later zat ik op een morgen wat door de post te bladeren, toen de griffier van de rechtbank belde. De

zitting had een kwartier geleden zullen beginnen en waar bleef ik? Het aanvangstijdstip stond keurig in mijn agenda, zag ik meteen, en het was alleen een vaag idee dat het niet om half tien maar om half elf zou beginnen, dat mij parten had gespeeld. In gestrekte draf naar de rechtbank was geen optie, zei de griffier. Men had het er wel mee gehad. Mijn cliënt kreeg de kans om de door mij opgestelde pleitnota voor te lezen en dat was het dan. Van mr. X had ik opgestoken hoe je zoiets niet moest aanpakken. In brieven aan mijn cliënt, de rechtbank en de tegenpartij ben ik diezelfde dag nog door het stof gegaan. Twee dagen later stond er een koerier voor de deur met een reusachtig pakket: een doos met twaalf echt goede flessen wijn. Van mijn cliënt, met een briefje erbij: “Sterkte! Ik begrijp dat dit een vreselijke ervaring is...” Aan de gedachte om expres nog eens een keer een zitting te laten lopen heb ik weerstand weten te bieden, maar het is wel verleidelijk.

STRIJDLUSTIG VOLKJE

Uit een onderzoek naar medische tuchtklachten van een paar jaar geleden kwam naar voren dat veel klagers eigenlijk vooral klagers zijn geworden omdat ze zich geconfronteerd zagen met ontwijkend gedrag van hun artsen. Die gaan een gesprek uit de weg of leggen op onnavolgbare wijze uit dat de fouten die er zijn gemaakt, helemaal geen fouten waren en trouwens ook nog eens de schuld van anderen. Zo kom je bij het Medisch Tuchtcollege uit. Voor advocaten zal dat wel niet heel anders liggen. Sterker nog, we vormen een strijdlustig volkje, snel geneigd tot tegenspraak, ook als het om eigen problemen gaat. Ik kan niet iedereen die blijk geeft van het tegendeel een kistje wijn in het vooruitzicht stellen, maar het is de moeite van het proberen waard.

GERM KEMPER IS ADVOCaat TE AMSTERDAM.